

Ο Γιατρός... ΕΠΕΙΣΘΗ!!!

Ο Μακαριστός Δημήτριος Παναγόπουλος (1916 - 1982), ο θεοφώτιστος λαϊκός ιεροκήρυκας, κήρυττε ακόμα και στο νοσοκομείο "Σωτηρία", όπου άλλοι δέν πλησιάζαν από τόν φόβο τής φυματώσεως. Έκει τόν άκολουθοῦσε ο Ίερέας π. Δημήτριος Παπαντώνης, πού έξομολογοῦσε τούς φυματικούς και τελούσε τή Θεία Λειτουργία.

Μία μέρα ένας γιατρός, πού παρακολουθοῦσε τίς όμιλίες, προβληματισμένος, πλησιάζει τόν Ίεροκήρυκα και του λέει:

-Κύριε Παναγόπουλε, ο Ίερέας είναι αδύνατον να καταλύη τό περιεχόμενο του άγιου Ποτηρίου. Κοινωνούν τόσο άσθενείς άπ' αυτό, κι όπως είναι γνωστό, τό μικρόβιο τής φυματώσεως μεταδίδεται με τό σάλιο. Τί κάνει λοιπόν ο Ίερέας τό Σώμα και Αίμα του Κυρίου πού περισσεύει; Τό χύνει στο χωνευτήρι; Αυτό όμως δέν είναι μεγάλη άμαρτία;

- Τέτοιο πράγμα δέν γίνεται ποτέ, άντέτεινε ο Ίεροκήρυκας. **Ο Χριστός δέν μολύνεται άπό μικρόβια. Και άπό τά άχραντα Μυστήρια δέν ύπάρχει κανένας κίνδυνος μολύνσεως.**

Ο γιατρός όμως δέν μπορούσε να τό πιστέψη. Τότε εκείνος τόν προέτρεψε να παρακολουθήση τήν επόμενη Θεία Λειτουργία, και στο τέλος να σταθί κάπου, ώστε να βλέπη τίς κινήσεις του Ίερέα τήν ώρα τής καλύσεως.

Έτσι κι έγινε. Ο γιατρός είδε με τά μάτια του τόν λειτουργό να καταλύη τό περιεχόμενο του άγιου Ποτηρίου. Τόν είδε μάλιστα να ρίχνηνάμα δυό - τρεις φορές, φροντίζοντας να μη μείνη ούτε ίχνος άπό τό Σώμα και τό Αίμα του Κυρίου.

Από τότε ο γιατρός όχι μόνο πίστευε, αλλά και έκκλησιαζόταν και κοινωνούσε μαζί με τούς άσθενείς.

Γερόντων

- ✘ Να διαβάσετε κάθε ήμέρα τήν Άγία Γραφή, για να παίρνετε δύναμη και να στερεώνεσθε στην πίστι.
- ✘ Έγώ τρέφομαι με τήν μελέτη τής Γραφής. Μου άρέσουν όλα, όσα λέγει. Ίδιαίτερα με θέλγει τό κατά Ίωάννην Εύαγγέλιον. Και πάνω άπ' όλα τά λόγια του

Κυρίου μας: "Έγώ είμι ή Άνάστασις και ή ζωή" (Ίωάν 11: 25).

- ✘ Τό άνώτερο άπό όλα τά χαρίσματα του Άγίου Πνεύματος είναι ή άγάπη. Η άγάπη είναι ή καθ' ύπερβολήν όδός. "Έχομεν άγάπη; Έχομε τόν Θεό. Έχομε τό πάν. Δέν έχομε άγάπη; Δέν έχομε τίποτε.

Γέρων Ίωήλ Γιαννακόπουλος

- ✘ Να προσέχουμε τήν ύγεια μας. Όταν άρρωσταίνουμε, να πηγαίνουμε στον γιατρό και να κάνουμε ύπακοή στη θεραπεία, γιατί και τούς γιατρούς και τά φάρμακα ο Θεός τά έδωσε και πρέπει να μην άδιαφορούμε.

- ✘ Να μη διστάζετε και να μην ντρέπεσθε να έξομολογήσθε και τήν πιό μεγάλη άμαρτία έχει τήν έξουσία ο Πνευματικός άπ' τόν ίδιο τόν Δεσπότη Χριστό και τούς Άποστόλους να τήν συγχωρήση με τό πετραχλάκι του.

Γέρων Ίάκωβος Τσαλίκης

- ✘ Παιδί μου, τήν καρδιά σου άς τή γεμίση πάντα ή ούράνια άγάπη και άς τήν πλημμυρίση μόνο με ύψηλούς και θεικούς πόθους. Τότε θα άπολαμβάνης τούς θείους ψιθυρισμούς του λατρευτοῦ σου Νυμφίου, ο οποίος χαιρεται να συζητά μαζί σου, όταν ή καρδιά σου θα είναι θρόνος Του. Τήν καρδιά σου πρέπει να τήν διατηρήσ διαρκώς σαν ένα άγιο και λευκό άρτοφόριο.

- ✘ Όταν ύπάρχει ή φλόγα τής άγάπης, ο,τι κακό πλησιάζει τό κατακαίει.

Γέρων Άμφιλόχιος Μακρής

- ✘ Γνωρίζετε ποιά είναι ή Μητέρα του Κυρίου μας και πόσον αγαπά και πόση ή δύναμής της και πόσο τό έλεός της; Είναι ή Μητέρα μας, ή όποία έχει έλεος για τούς πτωχούς και τίς χήρες και τούς λοιπούς Χριστιανούς. Πάντοτε προσεύχεται στον Σωτήρα Χριστό για όλους μας.

Γέρων Κλεόπας Ήλιε

Δέν είχε κλείσει ένα χρόνο από τόν γάμο της ή Έρμινα, όταν τήν επισκέφθηκε ή επάρατη άσθένεια. Γιατρός ή ίδια, άριστούχος και μέ καριέρα, ήξερε πολύ καλά τί σημαίνει καρκίνος.

Ο πόνος, μικρός στήν άρχή, διαρκώς μεγάλωνε, ώς που τήν έρριξε στό στρώμα. Ο σύζυγός της Έρρίκος, αντί νά τήν παρηγορή, βαρυγκομούσε.

- Νά πάρ' ή όργή! Κακό πού μέ βρήκε!

- Έχε ύπομονή κι έλπίδα, γιέ μου, τόν νουθετούσε ή γιαγιά τής Έρμινας. Ο Θεός είναι μεγάλος.

- Άφοϋ είναι μεγάλος, γιατί καταδέχεται και τά βάζει μ' έμάς, τούς μικρούς, διαμαρτυρόταν εκείνος.

Η άσθένεια έπαιρνε μάκρος. Ο Έρρίκος δέν άντεχε νά βλέπη τή σύντροφό του σ' αυτά τά χάλια, μά ούτε και κουράγιο τής έδινε.

Η Έρμινα ήταν πεντάρφανη. Μοναδικό της στήριγμα είχε τήν καλή της γιαγιά. Χάρι σ' αυτήν είχε πάρει τόν καλό δρόμο και είχε γίνει χαρακτήρας σεμνός, σοβαρός και εύσεβής.

- Γιαγιά μου, πόσο σέ κουράζω τώρα πού θά έπρεπε νά σέ βοηθώ!

- Μή στενοχωριέσαι, κορούλα μου. Πού ξέρεις; Η Παναγιά μας κάνει και θαύματα. Πρωί και βράδυ τήν παρακαλώ μέ δάκρυα νά σου χαρίσει τήν υγεία. Παρακάλεσέ την κι εσύ.

Στό νοσοκομείο πού πήγε, ή κατάστασις της διαρκώς χειρότερει.

- Στό στάδιο πού βρίσκεται ή άσθένεια δέν παρέχει έλπίδες, γνωμάτευσαν οι γιατροί και άποχωρούσαν σιωπηλοί από τό κρεβάτι τής άρρωστης.

- Γιαγιά, παρακάλεσε μιά μέρα ή Έρμινα, πήγαινε στόν Ίερέα του νοσοκομείου και παρακάλεσέ τον νά κάνη μιά Παράκλησι στην Παναγία γιά μένα. Ύστερα θέλω νά έρθη νά μέ έξομολόγησ γιά νά κοινωνήσω.

- Έγώ, άπάντησε ή άγνωστη, είμαι ή **Παναγία**. Άκουσα τίς ικεσίες σας και ήρθα νά σάς βοηθήσω. Αύριο λοιπόν τό πρωί ή Έρμινα θά είναι καλά. Μόνο ν' άφοσιωθή περισσότερο στόν Υίο και Θεό μου.

Αυτά είπε και έγινε άφαντη.

Η ήλικιωμένη γυναίκα έμεινε μαρμαρωμένη. Όλα μπροστά της στριφογύριζαν. Είδε κι έπαθε νά ίσορροπήση. Ύστερα τάχυνε τό βήμα της προς τήν έγγονή της. Τήν βρήκε κι εκείνη χαρούμενη.

- Έρμινα μου, αυτό κι αυτό μου συνέβη.

- Ναί, γιαγιά, ήρθε και σέ μένα ή Πανάχραντη. Μέ χείδεψε στό κεφάλι και μου

έδωσε θάρρος. Δέν πονάω πιά. Αισθάνομαι άνάλαφρη.

Στήν πρωινή τους επίσκεψη οι γιατροί άντίκρισαν άνεξήγητο θέαμα: Η άρρωστη καθόταν ντυμένη σε μιά καρέκλα. Μόλις τούς είδε, σηκώθηκε χαρούμενη νά τούς ύποδεχθή.

- Περίεργο! είπαν μεταξύ τους. Πρόκειται άσφαλώς γιά θεραπεία μέ άύθυποβολή. Φαίνεται πώς ένήργησε κίνησι ψυχολογική ή παραψυχολογική,

- Κύριοι συνάδελφοι! πήρε τότε τόν λόγο ή Έρμινα. Σας πληροφορώ - και σάν γιατρός σας βεβαιώνω - πώς τίποτε απ' αυτά πού λέτε δέν συμβαίνει. Η θεραπεία μου όφείλεται άποκλειστικά στην Ύπεραγία Θεοτόκο.

Πήρε είδησι και ό Έρρίκος. Είχε όμως τίς άμβολίες του.

- Σίγουρα πρόκειται γιά προσωρινή βελτίωσι, παρατήρησε. Αιτές οι άρρώστιες ξανάρχονται μέ μεταστάσεις. Δέν έχω έμπιστοσύνη.

- Μά έδω δέν συνέβη κάτι φυσιολογικό. Έγινε θαύμα! έξηγήσε ή θεραπευμένη.

- Δέν πιστεύω εγώ σε θαύματα. Μου φτάνει ή πρώτη λαχτάρα.

- Και τότε τί θά γίνη;

“ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΗ”

Η γιαγιά έκπλήρωσε τήν έπιθυμία της. Τής έφερε μάλιστα και μιά έκφραστική εικόνα τής Μεγαλόχαρης και τής είπε:

- Γύριζε, κόρη μου, νά τήν βλέπης, νά τής μιλάς και νά παίρνης κουράγιο.

Ενα βράδυ ή γιαγιά περπατούσε στόν διάδρομο του νοσοκομείου. Ξαφνικά, βλέπει μπροστά της μιά γλυκύτατη γυναίκα μορφή, ντυμένη μέ τήν κάτασπρη στολή τής Προϊσταμένης Νοσοκόμας. Παραξενεύτηκε. Δέν ήταν απ' αυτές πού ήξερε.

- Σας βλέπω γιά πρώτη φορά, κυρία Προϊσταμένη, παρατήρησε. Θά σας έχουμε τώρα έδω; Τιμή μας.

- Άνάλαβε τήν ευθύνη τής ζωής σου μόνη σου.

Έτσι είπε και έφυγε βαρύς.

Η Έρμινα ένοιωσε σκοτοδίνη. Ήταν κάτι αναπάντεχο. Άμέσως όμως θυμήθηκε τήν σύστασι τής Παναγίας "ν' άφοσιωθή περισσότερο στόν Υίο της και Θεό της".

- Ά, ναί, Χριστέ μου, Παναγία μου! αναφώνησε. Μόνο ή δική σας αγάπη μένει σταθερή. Αυτή μου χρειάζεται. Αυτή θά μέ γεμίση.

Έφυγε λοιπόν από τήν πατρίδα της, τήν Πάτρα, μακριά, σε μιά φημισμένη Μονή, κι εκεί - σάν Έρμιώνη Μοναχή - άφιέρωθηκε και άφοσιώθηκε όλόψυχα στόν νυμφίο της Χριστό.

Ο π. Ἰάκωβος

Λειτουργοῦσε...

μέ Ἀγγέλους

Ο Γέροντας Ἰάκωβος (+1991), ὁ Ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ὁσίου Δαβίδ τοῦ ἐν Εὐβοίᾳ ἀξιώθηκε ἀπό τό Θεό γιά τήν ὀσιακή καί μαρτυρική του ζωή πολλά χαρίσματα.

Ολόκληρος ὁ βίος του ἦταν μιά συνεχῆς μυσταγωγία, μέ ἀποκορύφωμα τῆ Θεία Λειτουργία. Τήν ὥρα ἐκεῖνη, ὅπως ὁ ἴδιος διηγόταν, Ἄγγελοι γέμιζαν τόν ἱερό χώρο, δοξολογοῦσαν τόν Θεό, λειτουργοῦσαν μαζί του! Ἐβλεπε τά νεανικά τους πρόσωπα, ἐνοιθε τά φτερά τους ν' ἀγγίζουν ἐπάνω του.

- Ἄχ, πάτερ μου, ἔλεγε σέ κάποιον ὑποτακτικό του, ἂν βλέπατε τί γίνεται τήν ὥρα τοῦ Χερουβικοῦ, ὅταν ὁ Ἱερέας διαβάζει τήν εὐχή, θά φεύγατε ὅλοι. Ἄγγελοι ἀνεβαίνουν καί κατεβαίνουν καί συχνά αἰσθάνομαι τίς φτεροῦγες τους νά χτυπάνε στούς ὤμους μου!

Πολλές φορές ἐπίσης εἶδε Ἀγγέλους καί Ἀρχαγγέλους στήν Ἁγία Τράπεζα, νά κρατᾶνε τό σῶμα τοῦ Κυρίου.

Τό 1961 ὁ π. Ἰάκωβος, μαζί μέ τόν τότε Ἡγούμενο Νικόδημο, ἀποφάσισαν νά χτίσουν ἕνα Ἐκκλησάκι πρὸς τιμὴν τῶν Ἀρχαγγέλων Μιχαήλ καί Γαβριήλ. Ὁ Ἡγούμενος διάλεξε τόν τόπο καί ὀριοθέτησε τήν περιοχή.

Τήν ἴδια νύχτα ἐμφανίζεται στόν π. Ἰάκωβο ἕνας ψηλός ἀξιωματικός μέ χρυσό σπαθί, ξανθός καί ὠραῖος, καί τοῦ λέει:

- Εἶμαι ὁ Ἀρχάγγελος Μιχαήλ. Δέν ἐπιθυμῶ νά χτιστῇ ὁ ναός μου ἐκεῖ πού σημαδέψατε, ἀλλά ἐδῶ πού θά σᾶς δεῖξω.

Καί ἀμέσως ἔσκυψε καί μετέφερε τά πασσαλάκια τοῦ Ἡγουμένου σ' ἄλλη περιοχή, ὅπου τά βρῆκε τό πρῶτ' ὁ π. Ἰάκωβος.

Τό παρεκκλήσι θά χτιζόταν μέ λάσπη καί ἄχυρα, γιατί δέν ὑπῆρχαν ἄλλα ὑλικά. Τήν ἄλλη νύχτα ἐμφανίζονται δύο ἀξιωματικοί μέ χρυσά σπαθιά στόν π. Ἰάκωβο καί τοῦ λένε:

- Εἶμαστε οἱ Ἀρχάγγελοι Μιχαήλ καί Γαβριήλ. Νά πῆς στόν Γέροντά σου, ὅτι δέν ἐπιθυμοῦμε νά χτιστῇ τό σπιτί μας μέ λάσπη καί ἄχυρα, ἀλλά μέ ἄμμο, ἀσβέστη καί ξύλα. Στή σκεπή νά βάλετε κεραμίδια.

- Αὐτά τά ὑλικά, δικαιολογήθηκε ὁ π. Ἰάκωβος, δέν ὑπάρχουν ἐδῶ ψηλά στά βουνά. Δρόμος καλός γιά νά μεταφερθοῦν δέν ὑπάρχει καί ἡ φτώχεια εἶναι μεγάλη.

- Μή στενοχωριέσαι, ἐπέμειναν οἱ Ἀρχάγγελοι. Θά φροντίσουμε γιά ὅλα ἐμεῖς. Τῆ νύχτα θά βρέξη καί τό ρέμα θά κατεβάση πολλή ἄμμο. Τά ὑπόλοιπα ὑλικά θά τά δωρίσουν εὐσεβεῖς Χριστιανοί.

Πραγματικά, ἐγιναν ὅλα ὅπως τά εἶχαν πεί οἱ Ἀρχάγγελοι.

ΑΠΟ ΤΟ ΓΕΡΟΝΤΙΚΟ

Στά περίχωρα τῆς Ἀλεξάνδρειας ζοῦσε κάποτε ἕνας Ἐρημίτης. Ἀνθρωπος σκληρός στόν χαρακτήρα, δεξιόθυμος καί ἰδιοτρόπος, πού ἦταν ἀδύνατο νά συγκατοικήση ἄλλος μαζί του. Μά ἕνας νέος εὐσεβῆς, πού εἶχε πόθο νά μονάσει, ἀκούγοντας τήν κακή φήμη τοῦ Γέροντος, ἔκανε μέ τόν Θεό αὐτή τήν συμφωνία.

- Κύριε, εἶπε στήν προσευχή του, γιά νά συγχωρηθῆς τίς ἁμαρτίες πού ἔχω κάνει ἀπό τά παιδικά μου χρόνια, πηγαίνω θεληματικά νά ὑπηρετήσω αὐτόν τόν Ἐρημίτη καί ὑπόσχομαι νά μείνω στήν ὑποταγή του μέχρι τέλους.

Τό εἶπε καί τό ἔκανε. Ὑποτάχτηκε στόν σκληρό Γέροντα καί δεχόταν κάθε μέρα ἀγόγγυστα τίς ἰδιοτροπίες του, βρισιές καί ταπεινώσεις καί ἀφάνταστη κακομεταχείρισι.

Ἐστερα ἀπό ἕξι χρόνια, βλέποντας τήν ὑπομονή του ὁ Θεός, τοῦ ἔστειλε ἀπό τόν Οὐρανό παρηγορία. Εἶδε στόν ὕπνο του Ἄγγελο Κυρίου νά κρατῆ μεγάλο κατάστιχο στό χέρι, πού τό μισό ἦταν σβυσμένο ἐντελῶς καί ἀπόμεινε πικνογραμμμένο τό ἄλλο μισό.

- Τό μισό χρέος σου ἔχει ἐξοφληθῆ, τοῦ εἶπε ὁ Ἄγγελος, δείχνοντάς του τό κατάστιχο. Δέν ἔχεις παρά νά ἀγωνιστῆς τώρα γιά τό ὑπόλοιπο.

Κάποιος ἄλλος Γέροντας πνευματικός, πού ἀσκήτεψε ἐκεῖ κοντά, παρακολουθοῦσε μέ συμπάθεια τούς ἀγῶνας τοῦ Ἀδελφοῦ καί εἶχε συνδεθῆ πολύ στενά μαζί του. Σάν ἀκουγε τόν ἰδιοτρόπο Ἐρημίτη νά τόν βρίζη καί νά τόν κτυπᾶ, τόν ρωτοῦσε μέ ἀγάπη:

- Πῶς πέρασε ἡ ἡμέρα σου, τέκνον; Κέρδιες τίποτε; Ἐσβυσεσ καμμιά σειρά ἀπό τό κατάστιχο;

Ἄν καμμιά φορά - πολύ σπάνια αὐτό - δέν τόν ἐβρίζε καί δέν τόν χτυποῦσε ὁ Γέροντάς του, πήγαινε τό βράδυ λυπημένος στόν καλό γείτονα ὁ Ἀδελφός καί τοῦ παραπονιόταν:

- Κακή μέρα σήμερα, Ἀββᾶ· πέρασε μέ ἀνάπαυσι. Δέν ἔχω κανένα κέρδος.

Ἐστερα ἀπό ἄλλα ἕξι χρόνια βασιανισμένης ζωῆς, κοιμήθηκε ὁ Ἀδελφός. Ἀποκαλύφθηκε τότε στόν πνευματικό Γέροντα πῶς κατατάχθηκε μέ τούς Μάρτυρας καί παρακαλοῦσε μέ παρηγορία τόν Θεό γιά τόν Ἀββᾶ του.

- Κύριε, ἔλεγε, καθώς γιά κείνον ἐλέησες ἐμένα, ἐλέησε τώρα κι ἐκείνον γιά τούς πολλούς Σου οἰκτιρμούς.

Ἐπρὸς προσευχή τοῦ ὑπομονετικοῦ ὑποτακτικοῦ ἀκούστηκε. Ὁ σκληρόκαρδος Γέροντας μετανόησε, ἄλλαξε ζωή καί σώθηκε ἡ ψυχὴ του.

Τό ράσο... κάνει τόν Παπᾶ

Ο μακαρίτης Γερο - Ιερόθεος από τήν σπηλιά του Ἁγίου Ἀκακίου, στήν Σκήτη τῶν Καυσοκαλυβίων, διηγήθηκε ὅτι στήν Ἀμερική, ὅταν ἐργαζόταν σάν κοσμηκός σέ ἕνα ἐργοστάσιο, ἐπειδή ἐκ φύσεως ἦταν καλός ἄνθρωπος, εἶχε κερδίσει τήν συμπάθεια καί εἶχε φιλικές σχέσεις μέ τόν ἰδιοκτήτη τοῦ ἐργοστασίου, ὁ ὁποῖος ἦταν Χριστιανός, ἀλλά τοῦ καθολικοῦ δόγματος καί ἀνῆκε στήν Ρωμαιοκαθολική ἐκκλησία.

Μιά μέρα πῆγε στό ἐργοστάσιο ὁ Καθολικός Παπάς, τοῦ ὁποῖου ἡ μορφή, ἐπειδή ἦταν χωρίς γένεια, ἔμοιαζε, καί σάν γέρος πού ἦταν, περισσότερο μέ γριά, χωρίς νά ἐμπνέη κανένα σεβασμό στους ἀνθρώπους καί καμμιά ἰδιαίτερη σοβαρή ἐντύπωση σ' αὐτούς πού τόν βλέπουν, ὅπως ἀρμόζει καί πρέπει νά εἶναι ὁ Ἱερέας.

Μιά ἄλλη ἡμέρα στό ἐργοστάσιο αὐτό, ἐπισκέφθηκε τόν Πατέρα Ἱερόθεο - Παναγιώτη ἦταν τό κοσμικό του ὄνομα τότε ἕνας Ὁρθόδοξος Ἱερέας, φίλος καί Πνευματικός, ἐξομολόγος τοῦ Παναγιώτη - Ἱεροθέου, μέ τήν ἐξωτερική ἐμφάνιση τοῦ Ὁρθοδόξου Ἱερέως μέ τά γένεια, τά ράσα, τό καλυμμαύχι, ὅπως εἶναι ὅλοι οἱ Ἱερεῖς μας.

Ὁ πατήρ Ἱερόθεος, μόλις εἶδε τόν φίλο του Ἱερέα νά μπαίνει στό ἐργοστάσιο, κάλεσε ἀμέσως τόν φίλο του ἐργοστασιάρχη, νά τόν γνωρίσει καί νά εἰδῆ πῶς εἶναι ὁ Ὁρθόδοξος Ἱερέας.

Ὁ ἄμερικανός ἰδιοκτήτης τοῦ ἐργοστασίου, μόλις ἀντίκρουσε τόν δικό μας Ἱερέα, ἔμεινε κατάπληκτος ὡρα πολλή νά τόν κυττάζει μέ θαυμασμό. Ὅταν ἔφυγε ὁ Ἱερέας μας ἀπό τό ἐργοστάσιο, τότε αὐτός εἶπε στόν ὑπάλληλό του τόν Παναγιώτη: " Μά αὐτός, παιδί μου, περισσότερο μοιάζει μέ Ἄγγελο παρά μέ ἄνθρωπο" καί ρώτησε, " Ἔτσι εἶναι ὅλοι οἱ Παπάδες σας"; Ὁ π. Ἱερόθεος τοῦ εἶπε: " Ναί, βέβαια, ἀγαπητέ μου κ. Προϊστάμενε,

ἔτσι καί πιό πολύ φωτεινοί φαίνονται ὅταν τελοῦν τά Μυστήρια τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας καί μάλιστα στό Μυστήριο τῆς Θείας Εὐχαριστίας, τῆ Θεῖα Λειτουργία. Τότε δέν μπορεῖς νά τοῦς κυττάξεις κατά πρόσωπο, ἀλλά καί δέν χορταίνεις νά τοῦς βλέπεις ἀπό τή λάμψη καί θεῖα ἀκτινοβολία πού ἐκπέμπουν".

Τότε ὁ ἄμερικανός ἐκεῖνος πολίτης εἶπε: "Ἀδελφέ μου, πιστεψέ με, σέ βεβαιώνω πῶς μοῦ φάνηκε ὅτι εἶδα τόν ἴδιο τόν Δεσπότη Χριστό, γι' αὐτό θά πρέπει νά εἶναι πιό ἀληθινή ἡ πίστι σας, γιατί οἱ Παπάδες

σας φαίνονται πολύ χαριτωμένοι καί φωτεινοί, ἐνῶ οἱ δικοί μας δέν μοιάζουν μέ Παπάδες καί ὁμολογῶ, πῶς ὁ δικός σας Παπάς μοῦ ἔκανε ἀρίστη ἐντύπωση, διότι ἡ ἐξωτερική του περιβολή καί ἐμφάνιση σου προκαλεῖ τό δέος καί σέ κάνει νά τόν σεβασθῆς, νά τόν ἀγαπήσεις καί νά τόν ἀναγνωρίσεις σάν στολίδι τῆς ἐκκλησίας καί πραγματικό μεσίτη μεταξύ Θεοῦ καί ἀνθρώπων, γιά τήν ψυχική τους σωτηρία".

Ἡ ΠΑΝΑΓΙΑ

ΥΠΗΡΕΤΟΥΣΕ ΣΤΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑ

Ένας διορατικός καί πνευματικός Γέροντας στό Μοναστήρι τῆς Μεγίστης Λαύρας διηγήθηκε κάποτε, πῶς, σέ μεγάλες Δεσποτικές καί Θεομητορικές ἑορτές, πολλές φορές, ἔβλεπε τήν Κυρία Θεοτόκο μαζί μέ δύο ἄλλους Ἁγίους, προφανῶς τόν Ἅγιο Ἰωάννη τόν Θεολόγο καί τόν Ἅγιο Ἀθανάσιο, τοῦς ὁποῖους ἀποκαλοῦσε "σεβασμίους Γέροντες". Ἡ Κυρία διέταζε καί ἔδινε ὁδηγίες πῶς νά ὑπηρετήσουν στήν κοινή τράπεζα, πού ὅλοι οἱ Ἀδελφοί μαζί μέ τοῦς πανηγυριστές τρώγανε στήν τράπεζα τοῦ Κοινοβίου, καί ἔδειχνε πολύ χαρούμενο πρόσωπο ἡ Παναγία, οἱ δέ ἄλλοι δύο Ἅγιοι μέ πολύ σεβασμό καί ὑπακοή τρέχανε νά ἐκτελοῦνε τίς ἐντολές τῆς Παναγίας.

Αθωνική

πολιτεια

ΚΥΡΙΛΛΟΥ ΛΟΥΚΑΡΕΩΣ 6 - 114 71 ΑΘΗΝΑ

ΤΗΛ. 6443.290, FAX 6424.266

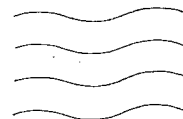
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Σίμων Κωνσταντίνος Μπούκας

Υπεύθυνος τυπογραφείου: Ἀργυρώ Παχή

Ἀδραμυττίου 10, 171 21 Ν. ΣΜΥΡΝΗ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 6000 δρχ.

ΕΛΛΑΣ